

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců Mgr. Vladimíra Doležala a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků Místecká 450**, IČO 27213498, se sídlem Místecká 450, Praha - Letňany, zastoupen Mgr. Michalem Briaským, advokátem se sídlem Politických vězňů 935/13, Praha – Nové Město, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha - Staré Město, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, čj. MHMP 730129/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2019, čj. 3 A 122/2016 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím o *odmítnutí žádosti* ze dne 16. 3. 2016, Č.j.: MC18 9543/2016/OVÚR, Sp. zn.: MC18/325/2015/OVUR/Ry, Úřad městské části Praha 18 (dále jen „správní orgán“) částečně nevyhověl žádosti žalobce ze dne 25. 8. 2015 o poskytnutí informací a informace neposkytl v rozsahu, týkající se části projektové dokumentace stavby – zřízení kuchyně pro podnikání stavebníka Vladimíra Svobody, IČO 71050761, a to souhrnné technické zprávy. Správní orgán vysvětlil, že žalobci byly k jeho žádosti, podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále také jako „ZSPI“) poskytnuty informace (zřejmě předáním kopií) o všech podkladech pro rozhodnutí o stavebním povolení ze správního spisu s výjimkou dokumentace stavby - souhrnné technické zprávy. Informace v tomto rozsahu nemohly být poskytnuty s odkazem na § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon), (dále také jako „SZ“) neboť žalobce nepředložil souhlas pořizovatele dokumentace, resp. vlastníka stavby, které zákon vyžaduje. Správní orgán hodnotil, že právo žalobce na poskytnutí informací není absolutní, ale může být omezeno, jako se stalo v daném případě.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu, v němž žalobce poukazoval na to, že svou žádost podal v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoli podle stavebního zákona, žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 26. 4. 2016, čj. MHMP 730129/2016, a napadené rozhodnutí potvrdil. Odvolací námitky žalovaný odmítl s argumentací, že i při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné dodržet specifické podmínky stanovené stavebním zákonem, jinak by ztratily smysl. Žalovaný přitom hodnotil jako nepřiléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, čj. 8 As 45/2006 - 47, neboť ten řešil zaslání kopie rozhodnutí ke kolaudaci, zatímco zde se jedná o dokumentaci stavby. Naopak poukázal na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2001, sp. zn. 22 Ca 551/2000, a Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 - 70, a na nález Ústavního soudu České republiky ze dne 18. 2. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, podle nichž postupoval.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V ní napadal právě jen posouzení vztahu zákona o svobodném přístupu k informacím a stavebního zákona tak, jak jej provedly oba správní orgány. Přitom kladl důraz na zákaz omezení možnosti obecného poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím režimem § 133 stavebního zákona (s odkazem na rozsudek městského soudu čj. 5 Ca 126/2006 - 28) a na požadavek komplexnosti zvláštní úpravy, která jediná může vyloučit postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, čj. 8 As 45/2006 - 47 a sp. zn. 2 As 132/2011).

[4] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shodně s oběma správními orgány nejprve hodnotil, že souhrnná technická zpráva je dokumentací stavby podle § 168 odst. 2 SZ a podle přílohy 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Poté s odkazem na výše uvedená rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 551/2000 a Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 - 70, doplněná o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 5 As 7/2004 - 53, a ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 91, dospěl k závěru, že zdůvodnění rozhodnutí žalovaného je správné. V zásadě je totiž možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle městského soudu je takové hodnocení logické, neboť nelze připustit, aby podle stavebního zákona bylo právo na poskytnutí informace omezeno u stavební dokumentace povinností předložit souhlas pořizovatele dokumentace či vlastníka dokumentací dotčené stavby, a současně nesplnění této povinnosti bylo možné obejít bezbřehou aplikací zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud dále odmítl odkazy žalobce na rozsudek téhož soudu (v jiné věci) ze dne 30. 5. 2007, čj. 5 Ca 126/2006 - 28, neboť ten neřešil poskytnutí dokumentace stavby, nýbrž kolaudačního rozhodnutí, stejně jako rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 45/2006 - 47 a nepřijal ani odkaz na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012,

čj. 2 As 132/2011 – 21, neboť ten řešil vztah zákona o svobodném přístupu k informacím a daňového řádu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítal, že v dané věci jde o střet práv, a to práva na informace a práva na ochranu duševního vlastnictví (*pozn. NSS: zřejmě autora dokumentace stavby*). Městský soud zcela pominul, že stěžovatel nežádal o nahlédnutí do spisu ani do projektové dokumentace zasláním kopií předmětných písemností. Oba zákony (ZSPI a SZ) upravují zcela jiné situace a jiný okruh účastníků. Podle stavebního zákona se postupuje tehdy, podá-li žádost o kopii dokumentace účastník (*pozn. NSS: zřejmě stavebního*) řízení, zatímco tytéž informace lze získat bez dodatečných podmínek v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, jak činil stěžovatel. Závěr městského soudu hodnotil stěžovatel jako nesprávný a účelový, což podporoval poukazem na obecnou úpravu nahlížení do správního spisu podle § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „SŘ“). Podle ní mají právo nahlížet do spisu jen účastníci řízení a jejich zástupci a přesto každý cestou zákona o svobodném přístupu k informacím může získat jakékoli rozhodnutí orgánu veřejné moci, byť v anonymizované podobě. I takto tedy lze úvahou městského soudu obejít překážky, nastavené jiným předpisem. Stěžovatel v kasační stížnosti znovu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 45/2006 – 47 a dále na výklad § 2 odst. 3 ZSPI, provedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 132/2011. Podle něj je postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučen jen tehdy, stanoví-li zvláštní právní předpis komplexní právní úpravu podmínek a provedení práva na informace. Stavební zákon tuto komplexní úpravu neobsahuje, a proto nemůže být speciální normou k zákonu o svobodném přístupu k informacím, která by žadatele omezovala. Protože se s touto argumentací, uplatněnou již ve správní žalobě, městský soud nevypořádal, je podle stěžovatele jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že by nebylo možné vycházet ze závěrů, vyjádřených v jiném rozsudku městského soudu ze dne čj. 5 Ca 126/2006 – 28. Ten totiž řešil obecně vztah práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím a požadavek tehdy účinného stavebního zákona, který žadatele omezoval povinností prokázat odůvodněnost svého požadavku. Protože se městský soud nevypořádal s žalobním bodem, srovnávajícím situaci stěžovatele s právem žadatele o informaci řešeným právě odkazovaným dalším rozsudkem městského soudu, je nyní stížností napadený rozsudek i proto nepřezkoumatelný. Nakonec stěžovatel odkazoval na stanovisko veřejné ochránkyně práv obsažené v jejích stanoviscích ze dne 22. 1. 2008, sp. zn. 4584/2006/VOP/KČ a ze dne 2. 1. 2017, sp. zn. 3776/2016/VOP/MST, zdůrazňující nutnost výkladu § 168 odst. 2 SZ v souladu s Listinou základních práv a svobod. Podle něj je v duchu zásady proporcionality nutné poměřovat zásah do práv vlastníka či projektanta se zásahem do práva žadatele na informace. Tam, kde zkopírování dokumentace nepředstavuje zásah do práv vlastníka stavby či autora projektu se toto ustanovení vůbec neuplatní. Protože stěžovatel hodnotil rozsudek městského soudu jako nesprávný, domáhal se jeho zrušení a navrhoval zrušení rozhodnutí obou správních orgánů, uložení povinnosti správnímu orgánu vyhovět žádosti stěžovatele v dříve zamítnuté (odmítnuté) části a nakonec žádal přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

[6] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasil. Ztotožnil se s hodnocením, které přijal městský soud, a dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2014, čj. 30 A 38/2012 - 48, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, čj. 2 As 256/2017 - 48, které argumentaci městského soudu a žalovaného podporují. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nenapadal skutková zjištění správních orgánů a městského soudu. Za sporné označil jen právní hodnocení vztahu uváděných zákonů, upravujících poskytování kopií dokumentu z dokumentace stavby tak, jak jej provedli žalovaný a městský soud a současně poukazoval na střet jeho práva na informace s právem jiné osoby na ochranu duševního vlastnictví.

III.a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[10] Po seznámení se s důvody, o něž opřel své rozhodnutí městský soud, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížnostní námitka, napadající nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, pokud se nezabýval požadavkem na komplexnost právní úpravy ve zvláštním zákoně, vylučující aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvodná. Nedostatek důvodů je založen na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003, č. 133/2004 Sb. NSS). Ani nedostatek odůvodnění však v tomto směru nebyl zjištěn. Městský soud totiž při odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 5 As 7/2004 - 53, z tohoto rozsudku citoval závěry, podle nichž je třeba rozlišovat případy, kdy se podle zákona o svobodném přístupu k informacím nepostupuje, a případy, kdy zvláštní právní úprava obsahuje jen některé použitelné normy. Posuzovanou situaci zjevně zařadil do druhé skupiny případů, neboť v této souvislosti odkazoval na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 91, podle něž je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Současně je zřejmé, že pokud městský soud opřel své právní hodnocení o závěry, vyjádřené v odůvodněních rozsudků Nejvyššího správního soudu, nelze mu vytýkat, že nijak nezohlednil výklad, provedený městským soudem v jiné věci, zvláště tehdy, kdy relevantní rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vyhlášen později. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku navíc vysvětlil, že k právním závěrům ze svého předchozího (odkazovaného) rozhodnutí nepřihlédl pro odlišnost

posuzované skutkové situace. To, že předmětné právní otázky nebyly vyřešeny ve prospěch stěžovatele, nelze považovat za formální nedostatek odůvodnění, spočívající v tom, že se městský soud nevypořádal s uvedenými žalobními důvody.

III.b) Vztah zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštních předpisů

[11] Stěžovatel však v kasační stížnosti obecně napadal také správnost právního posouzení uvedené sporné otázky. Nejvyšší správní soud proto posoudil, zda byly právní úvahy městského soudu správné.

[12] Žádost, z níž stěžovatel své veřejné právo na informace dovozuje, byla podána v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Základ právní argumentace účastníků a městského soudu proto vycházel z výkladu § 2 odst. 3 tohoto zákona. K doručení žádosti správnímu orgánu došlo dne 25. 8. 2015. Je proto nutné vycházet ze znění zákona o svobodném přístupu k informacím, účinného do 9. 9. 2015 (rozhodné znění). Ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím v rozhodném znění se do současné doby nezměnilo a je následující: *Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví^{1a)}, a dalších informací, pokud zvláštní zákon^{1b)} upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.* Poznámka pod čarou 1b) odkazuje příkladem na zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon).

[13] Přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 As 7/2004 - 53 (z nějž rozhodnutí městského soudu vychází) vykládal § 2 odst. 3 ZSPI ve znění, účinném do 22. 3. 2006, které se od rozhodného znění výrazně lišilo, byly jeho závěry o možnosti zakotvení speciálního důvodu pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím potvrzeny i v pozdějším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, zabývajícím se § 2 odst. 2 ZSPI již v rozhodném znění. V tomto pozdějším rozsudku Nejvyšší správní soud jako příklad zvláštního důvodu odepření informace zmínil postup při nahlédnutí do územně plánovací dokumentace či dokumentace staveb. I nyní posuzovanou situaci lze přesto podřadit pod tento případ, protože pořízení kopie listiny z dokumentace stavby z podstaty věci vždy zahrnuje také právo do listiny nahlížet. Těžko si lze představit jiný důvod, pro který by byla kopie žádána. Pokud tedy stěžovatel v souladu s § 3 odst. 3 ZSPI požádal správní orgán o poskytnutí informace, zaznamenané ve formě písemného záznamu na listině, musel splnit další (speciální) podmínky pro poskytnutí informace, stanovené ve zvláštním zákoně, zde v § 168 odst. 2 SZ.

[14] V této souvislosti není namístě stěžovatelova obava z toho, že závaznost omezení podle zvláštního zákona v podstatě vylučuje použití zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo že by snad zákonem o svobodném přístupu k informacím byla zvláštní úprava obcházena. Již v rozsudku ze dne 11. 8. 2009, čj. 1 As 51/2009 - 106, (dostupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud vysvětlil, že zákon o svobodném přístupu k informacím *představuje normu obecnou, což nevylučuje, aby určité otázky byly pro vymezený okruh právních vztahů a subjektů řešeny v jiných právních předpisech.* Jako příklad jiného

předpisu bylo uvedeno ustanovení správního řádu (*pozn. NSS: tehdy se jednalo o § 23 zákona č. 71/1967 Sb.*), upravující nahlížení do spisu a pořizování výpisů z něj ve vztahu k účastníkům řízení před správním orgánem a ve vztahu k osobám, majícím k nahlédnutí důvod. Toto ustanovení upravovalo maximální možnou šíři oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu s výjimkou protokolu o hlasování, a aniž by nahlízející osoba musela jakkoliv specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu je vyloučena aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím. *Tento závěr ovšem nemůže vyloučit užší přístup (podle zákona o svobodném přístupu k informacím) k informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno.* Je také vhodné zmínit také závěr vyjádřený v dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 - 78, (dostupný na www.nssoud.cz) podle něž *ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím (tedy aplikaci úpravy poskytování informací podle jiného zákona) je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci.* Pokud by tedy žadatel byl účastníkem správního řízení, z něhož by se domáhal poskytnutí kopie celého správního spisu, bylo by nutné postupovat podle zvláštní úpravy, obsažené nyní například v § 38 SŘ.

[15] Jestliže tedy stěžovateli nesvědčilo právo nahlédnout do správního spisu, jehož součástí je také právo na pořizování výpisů či na kopie listin ze spisu, z titulu účastenství v příslušném správním řízení, ani z důvodu existence právního zájmu či jiného vážného důvodu (viz § 38 odst. 1, 2 a 4 SŘ) a nežádal současně o kopii celého spisu (což tvrzeno nebylo), byl nucen postupovat při žádání informace podle obecné úpravy, obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Jeho právo na informace tedy bylo užší v tom smyslu, že mohlo být *zcela nebo zčásti omezeno, a to z důvodů zákonem o svobodném přístupu k informacím vymezených* (cit. z rozsudku čj. 1 As 51/2009 - 106). Zúžení práva v tomto smyslu je vyjádřeno například v § 6 a násl. ZSPI.

[16] Právo na informace poskytované podle zákona o svobodném přístupu k informacím z konkrétního správního spisu je nutno chápat obecně úžeji, než právo účastníka řízení, v němž byl tento spis veden. Nelze proto mít pochybnost o tom, že omezení pro poskytnutí kopie listiny dokumentace stavby, jemuž je vystaven účastník řízení o povolení této stavby, dopadá také na žadatele o informaci podle obecného zákona. Režim zákona o svobodném přístupu k informacím totiž neslouží k tomu, aby nastolil širší právo žadatele na informace ze správního spisu, než jaké svědčí účastníkům správního řízení.

[17] Pokud se stěžovatel dovolává toho, že omezující podmínky zvláštního zákona je nutné podle § 2 odst. 3 ZSPI respektovat jen tehdy, je-li úprava zvláštního zákona komplexní, pak přehlíží, že v takovém případě se v souladu s citovaným ustanovením právě pro komplexnost právní úpravy v jiném zákoně podle zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nepostupuje. Jde totiž o první skupinu případů, o které se zmiňuje jak rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 7/2004 - 53, tak zejména sbírkové rozhodnutí čj. 1 As 28/2010 - 86. Ta zahrnuje například poskytování informací o životním prostředí (podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí), poskytování údajů z katastru nemovitostí (podle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky), nebo nahlížení do spisu ve správním řízení jeho účastníky,

či dalšími osobami uvedenými nyní v § 38 SŘ (viz již zmíněný rozsudek čj. 2 As 38/2007 – 78). Závěry, vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 2 As 1328/2011, na které stěžovatel odkazoval, proto nelze na projednávanou věc použít. Nepřípadný je také stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, čj. 8 As 45/2006 – 47, neboť ten, jak již hodnotil městský soud, řešil právo na poskytnutí kopie kolaudačního rozhodnutí ze správního spisu, které není součástí dokumentace stavby, a navíc ve vztahu k právní úpravě, obsažené v § 133 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Vztah k § 168 odst. 2 věta druhá SZ, v němž jsou dnes podmínky poskytnutí listin (informací) upraveny jinak, proto nemohl být tímto rozhodnutím vysvětlen.

III.c) Střet práva na informace a práv na ochranu duševního vlastnictví

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele o střetu práva na informace s právy na ochranu duševního vlastnictví. Obecně jistě lze hodnotit, že k takovému, ale i jinému střetu (typicky s právem vlastníka stavby), může při posuzování žádosti na informace ze správního spisu o stavebním povolení dojít. Z žádné skutkové okolnosti, jíž se městský soud zabýval, ovšem takový střet nevyplývá. Stěžovatel totiž před městským soudem netvrdil, že by se pokusil získat souhlas autora dokumentace stavby, nebo vlastníka stavby a že mu takový souhlas byl odepřen, a netvrdil ani žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by poskytnutí žádané informace s ohledem na její význam nemohlo nijak zasáhnout do poměrů těchto dalších uváděných osob.

[19] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho rozsudku čj. 2 As 256/2017 - 48, je správní orgán při aplikaci § 168 odst. 2 SZ povinen provést test proporcionality, tedy porovnání možného střetu práva stěžovatele na informaci s případnými právy dalších osob. K tomu, aby bylo toto posouzení vůbec možné provést, je ovšem nezbytné zjistit, zda autor dokumentace stavby, nebo vlastník stavby s poskytnutím části dokumentace souhlasil. Teprve byl-li by souhlas odepřen či jej nebylo možné získat, lze uvažovat o zásahu do práv dotčených osob, resp. o nutnosti ochrany jejich práv. Výsledek rozhodnutí zda informaci poskytnout, či nikoli tedy bude záležet na významu důvodů odepření souhlasu, resp. významu skutečností, pro které nebylo možné souhlas zajistit na straně jedné, proti významu důvodů potřeby získání informace na straně druhé. Vedle potřeby chránit práva duševního vlastnictví se do zvažování promítá ve většině případů možná důležitější potřeba ochrany soukromí vlastníka stavby, vycházející z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Obecné právo na informace jistě nemůže sloužit k tomu, aby kdokoli získal informace o obydlí člověka, z níž lze dovodit možný způsob života jeho rodiny, nebo o sídle či provozovně podnikatelského subjektu, které by mohly ohrozit jeho obchodní aktivity, aniž by proto žadatel o informace neměl vážný důvod.

[20] Pro rozhodnutí o kasační stížnosti v této věci je ovšem podstatné nejen to, že ze skutkového stavu zjištěného městským soudem nelze přijmout závěr o střetu práva na informace s právem dalších osob. Z procesního hlediska je také významné, že stěžovatel tento stížnostní důvod neuplatnil jako žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Právě z tohoto důvodu není tento kasační bod přípustný a soud jej proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítá. Přestože v předchozím odstavci uváděné rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu ze dne 23. 7. 2019 bylo vyhlášeno až po podání žaloby k městskému soudu, nijak to možnosti stěžovatele pro uplatnění tohoto žalobního bodu neomezovalo. Stěžovatel totiž několikrát v odvoláních proti předchozím (již dříve zrušeným) rozhodnutím správního orgánu hodnotil nevýznamnost žádané informace ve smyslu ochrany práv duševního vlastnictví a v tomto směru úvahy správního orgánu napadal. Byl si tedy vědom možnosti střetu práv dotčených osob již před podáním žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že při poskytování informací podle § 4 ZSPI poskytnutím obsahu písemného záznamu na listině (dnes poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci), která je součástí dokumentace stavby ve smyslu § 168 odst. 2 SZ, je nutné dodržet podmínky pro poskytnutí kopie dokumentace stanovené v tomto ustanovení. Kasační stížnost, napadající posouzení městským soudem tedy není v této části důvodná. V části, namítající nedostatečné posouzení střetu práva na informace s právy dalších osob, podle § 104 odst. 4 s. ř. s., pak není kasační stížnost přípustná, neboť v tomto rozsahu nebyla uplatněna jako žalobní bod v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. zamítl v souladu s § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[22] Závěr o částečné nepřípustnosti kasační stížnosti samozřejmě nezabavuje stěžovatele možnosti podat novou žádost o poskytnutí předmětné informace, kterou správní orgán vyřídí nejen v souladu se závěrem, vyjádřeným v bodě [21] odůvodnění tohoto rozsudku, ale bude respektovat také zásady, vyjádřené v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 256/2017 - 48 (viz bod [19] odůvodnění tohoto rozsudku).

[23] Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné pak náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu